

Arrest

nr. 119 933 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 juni 2011 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 september 2013.

1.3. Op 27 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 september 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Pashtounen en geboren te zijn in Sera Ghogayza, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. U bent meerderjarig en ongehuwd.

Nadat u uw landbouwgronden had verkocht, startte u te werken in de telefoonwinkel van Wakil in de bazaar van Hesarak. U hielp er mee tweedehandstoestellen te herstellen en zorgde ook voor de ophaling van aangekochte telefoons in andere districten. Nadat u op een dag samen met de zoon van Wakil en een chauffeur telefoons ging afhalen in het district Azra in de provincie Logar, werden jullie aangehouden door de politie. Er zouden namelijk explosieven in de dozen met gsm's hebben gelegen. U werd vrijgekocht door Wakil die u op de weg terug opdrong de Jihad te voeren. Toen werd halt gehouden om voedsel te kopen, vluchtten u en de chauffeur weg. U liep naar uw huis, waar u dagen later meermaals bezoek kreeg van de Taliban op zoek naar u. Vijftien dagen later ontving u ook het nieuws dat de chauffeur dood werd teruggevonden. In die periode ontving u ook twee brieven van de Taliban, met name op 9 dalwa 1389 (29 januari 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) en op 12 hamal 1390 (1 april 2011 volgens de Gregoriaanse kalender). De Taliban verdacht u ervan hen te bespioneren en dit te rapporteren aan het districtskantoor. Vier dagen na de tweede brief besliste u Afghanistan te verlaten.

Uit vrees te worden vermoord, besloot u vier dagen na het ontvangen van de tweede talibanbrief Afghanistan te verlaten. Op 14 juni 2012 vroegen u asiel aan in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw taskara (Afghaans identiteitskaart) neer en die van uw vader, de militaire dienstkaart van uw vader, twee brieven van de Taliban en de briefomslag waarmee dit document u werd opgestuurd.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegt over uw taskara (Stuk 1), nochtans het enige document dat uw identiteit en nationaliteit zou moeten staven. Zo verklaart u in eerste instantie dat u deze zelf bent gaan afhalen in het districtskantoor, dit in de maand assad 1390 (juli-augustus 2011), in de zomer (CGVS, p. 12). Het is dan ook opmerkelijk dat de datum van uitgifte echter genoteerd staat op 28 sawr 1390 (18 mei 2011). Geconfronteerd met deze inconsistentie, haalt u aan dat u niet kan lezen en dus niet weet wanneer uw taskara werd uitgegeven (CGVS, p. 12). Deze verklaring werkt echter uw inconsistentie niet weg. U hoeft namelijk niet te kunnen lezen om te weten wanneer u zelf uw taskara bent gaan afhalen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u tot de zesde graad naar school ging (CGVS, p. 5) én dat u wel beide data kan weergeven wanneer u de brieven van de Taliban heeft ontvangen, "omdat u deze zag op de brieven" (CGVS, p. 18). U bent dan ook niet eenduidig over uw leescapaciteiten. Vervolgens haalt u aan dat u Afghanistan begin april 2011, vier dagen na de ontvangst van de tweede talibanbrief op 12 hamal 1390 (1 april 2011), verlaten hebt (CGVS, p. 12 en Verklaring DVZ, dd. 16.11.2011, vraag 35). U verklaart dat dit vijf maand na het verkrijgen van uw taskara was (CGVS, p. 12). Volgens de data op uw taskara, zou u echter uw taskara anderhalve maand na uw vlucht uit Afghanistan zijn gaan afhalen. Geconfronteerd met deze wel heel frappante anomalie, haalt u plots aan dat de politie uw eerste taskara in beslag zou hebben genomen en uw vriend deze zou zijn gaan afhalen, nadat u reeds was weggevlucht (CGVS, p. 13). Nochtans verklaarde u ruim daarvoor dat u de taskara die u neerlegde op het CGVS zelf bent gaan afhalen (CGVS, p. 12). Verwacht mag worden dat u dan ook op de hoogte bent van een Afghaanse kalender. De vaststelling dat u ten eerste tegenstrijdige verklaringen aflegt met de inhoud van uw identiteitsdocument dat u afgeeft, ten tweede ook tegenstrijdige verklaringen onderling aflegt en ten derde uw antwoorden probeert bij te stellen naargelang de vraagstelling, maakt dat er helemaal geen waarde kan worden gehecht aan het enige identiteitspapier dat u afgeeft om uw identiteit en nationaliteit te bewijzen. Hierdoor dienen ook heel wat vraagtekens te worden geplaatst bij uw vermeende herkomst.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat er twijfels rijzen bij uw vermeende herkomst, doordat uw kennis over uw regio een uitermate ingestudeerd karakter vertoont. Zo geeft u weliswaar een gedetailleerd verslag weer van een Amerikaanse aanslag op het dorp Layikhar, met een demonstratie tot gevolg in het districtscentrum. Hoogst bevreemdend daarbij is echter dat u dit incident tien maand voor uw vertrek uit Afghanistan situeert (CGVS, p. 6), maar dit volgens onze informatie een maand na uw vertrek moet hebben plaatsgevonden. Zo zou er namelijk op 14 mei een demonstratie hebben

plaatsgevonden in het centrum van Hesarak, nadat de internationale troepen een 12-jarige jongen hadden gedood in uw district. U zou echter vier dagen na 1 april 2011 Afghanistan hebben verlaten (CGVS, p. 12 en 18). Ten tweede haalt u aan dat talib Qari Younus vijf jaar vóór uw gehoor op het CGVS op 4 september 2013 werd vermoord door de Amerikanen en talib Moghammad Anwar op moment van uw vertrek nog in leven was (CGVS, p. 7). Volgens de objectieve informatie in ons dossier, werd Qari Younus echter pas in augustus 2011, vier maand na uw vertrek, gedood en Moghammad Anwar in januari 2011, drie maand vóór uw vertrek. Voorts is het uiterst markant dat u slechts twee data exact uit het hoofd schijnt te kennen, met name de twee data die vermeld staan op de brieven van de Taliban. Het is echter opvallend dat u niet kan zeggen in welk jaar u zou zijn gestart in de telefoonwinkel in de bazaar van Hesarak (CGVS, p. 6) en op welke dag u effectief bent vertrokken uit uw dorp om Afghanistan te ontvluchten (CGVS, p. 3-4). Nochtans ging u, zoals eerder gemeld, tot de zesde graad naar school (CGVS, p. 5) en heeft u gewerkt voor een telefoonwinkel (CGVS, p. 6).

Vervolgens rijzen er nog meer twijfels over uw vermeende herkomst door uw gebrekkige kennis van grote ontwikkelingen in uw regio. Zo verklaart u anderhalf jaar voor uw vlucht in april 2011 aan de slag te zijn gegaan in de bazaar van Hesarak (CGVS, p. 6). Het is dan ook opmerkelijk dat u helemaal niets afweet van één van de grootste reconstructieprojecten in uw regio van de voorbije jaren. Zo werd, volgens onze informatie, begin 2009, toen u actief was in de bazaar, het nieuwe districtshuis, met aanpalend politiebureau, ingehuldigd. Dit nieuw complex met 38 kamers kostte meer dan elf miljoen Afghani en kwam er na vier jaar bouwen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u verklaart dat zowel het districtshuis als het politiegebouw nog steeds oude gebouwen waren op het moment van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 6 & 7). Uw onwetendheid over de bouw én het bestaan van dit nieuwe districtshuis en politiebureau doet dan ook ernstige twijfels rijzen over uw verblijf in Hesarak. De inwoners van Hesarak, en zeker zij die om de een of andere reden naar het districtscentrum gingen, zijn ongetwijfeld op de hoogte van het bestaan van dit nieuwe gebouw, met grote maatschappelijke impact. Bovendien werkte u niet enkel in de bazaar in het districtscentrum (CGVS, p. 6), maar zou u ook vijf maand voor uw vertrek nog uw taskara zijn gaan afhalen in het districtskantoor (CGVS, p. 12). Verder is het vreemd dat de namen Alim Shah Qadri en Muhamad Eisa geen enkel belletje doen rinkelen (CGVS, p. 9), aangezien deze personen respectievelijk in 2008 en 2009 nog districtschef waren in uw district volgens de informatie in het administratief dossier.

Naast uw onwetendheid over grote reconstructiewerken bent u ook niet op de hoogte van recente natuurrampen in uw regio van herkomst. Nochtans verklaart u in Hesarak actief te zijn geweest in de bazaar in het districtscentrum (CGVS, p. 6), waardoor u over dergelijke zaken een gedetailleerder relaas zou moeten kunnen brengen. Op het CGVS aanwezige bronnen, die werden bijgevoegd in het administratief dossier, tonen aan dat er op 16 april 2009 twee aardbevingen waren met het epicentrum in de districten Sherzad en Hesarak. Rapporten geven aan dat minstens 22 mensen het leven lieten bij deze ramp, 59 mensen gewond raakten, 290 huizen werden vernietigd en 650 families dakloos werden. Deze aardbevingen en de gevolgen ervan kunnen inwoners van het district Hesarak niet zijn ontgaan. Minstens moet u hierover nieuws hebben vernomen indien u werkelijk in dit gebied woonde. Als u hiernaar specifiek wordt gevraagd, is het enige dat u zich kan herinneren enkele kleine aardbevingen, ongeveer vier jaar geleden, waarbij niemand om het leven zou zijn gekomen (CGVS, p. 18).

Vreemd is ook, voor iemand die beweert uit Afghanistan te komen, dat u helemaal geen juiste informatie kan geven over de verkiezingen uit uw land van herkomst. Nochtans zou dit mogen worden verondersteld aangezien democratische verkiezingen in een land als Afghanistan een grote maatschappelijke impact hebben. Volgens de informatie in het administratief dossier vonden er de laatste jaren voor uw vermeend vertrek namelijk zowel presidents- als parlementsverkiezingen plaats, respectievelijk op 29 asad 1388 (20 augustus 2009) en 27 sunbula 1389 (18 september 2010). Opmerkelijk is dan ook dat u de jaartallen 1387 en 1388 aanhaalt als verkiezingsjaren voor het parlement en de provinciale raad (CGVS, p. 10). Wanneer er werd gestemd voor de president, heeft u het raden. Nochtans beweert u reeds in 1388 in de bazaar van Hesarak actief te zijn geweest (CGVS, p. 10). Verwacht mag dan ook worden dat u weet heeft wanneer en welke verkiezingen of mijlpalen in de Afghaanse geschiedenis plaatsvonden in uw thuisland. Dat u dan ook niet op de hoogte bent van deze verkiezingen is een heel merkwaardige vaststelling waardoor nogmaals weinig geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Afghanistan de jaren voor uw vertrek.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tadzjikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Uw taskara werd reeds aangehaald om inconsistenties aan te tonen. De taskara van uw vader en zijn militaire dienstkaart zeggen niets over uw identiteit en bevatten dan ook geen aanwijzingen over uw recent verblijf. De brieven van de Taliban zijn geen officiële documenten en bevatten samen met de briefomslag geen aanwijzingen over uw recent verblijf, zodat ze in geen geval afbreuk zouden kunnen doen aan de motieven van de negatieve beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt blijkens het verzoekschrift, in een onderdeel 'voorwerp', de schorsing en nietigverklaring van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 september 2013.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de

wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 39/2, §1, derde lid opgesomde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikels 2, sub c; 9, lid 1 en 10, lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE, van artikel 1, A, (2), eerste alinea van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal aanhaalt dat hij twijfelt over zijn herkomst, dat hij op verschillende vragen omtrent zijn regio heeft kunnen antwoorden doch zelf toegeeft dat hij op sommige vragen omtrent zijn regio niet heeft kunnen antwoorden, maar dat men ook niet kan verwachten dat hij iedereen van zijn regio kent.

Vervolgens deelt verzoeker mee, wat betreft de veiligheidssituatie in Nangarhar, dat deze op de lijst van de Verenigde Naties (voorkomt) en dat heel de provincie Nangarhar in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar en het citeren van enkele paragrafen uit een Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden en verwijst hiervoor naar het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011, waaruit hij citeert. Vervolgens citeert verzoeker eveneens uit het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer. Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 EVRM, argumenteert verzoeker dat bij het nemen van een beslissing hiermee geen rekening wordt gehouden.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over het statuut van vluchteling.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikels 2, sub c; 9, lid 1 en 10, lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE zou schenden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

3.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.5. De Raad wijst erop dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent het district Heserak, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden

met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

3.6. Gebaseerd op de verklaringen van verzoeker, zoals die terug te vinden zijn in het gehoorverslag van 4 september 2013, kon de commissaris-generaal op grond van de in de bestreden beslissing opgegeven motieven dienaangaande terecht stellen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit de door hem voorgehouden regio en dat hij bijgevolg evenmin de vervolgingsfeiten die hij in zijn regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt aannemelijk heeft gemaakt. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

3.7. In zoverre verzoeker er op wijst dat hij verschillende vragen omtrent zijn regio kon beantwoorden, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker bepaalde aspecten wel kent niets wijzigt aan de vaststellingen van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over zijn taskara en verzoekers verklaringen met betrekking tot de situering in de tijd van bepaalde incidenten gebrekkig is alsook dat verzoekers kennis over de grote ontwikkelingen in zijn regio, natuurrampen en de verkiezingen in de jaren voor zijn vertrek zeer beperkt is en weinig weet te overtuigen van verzoekers verblijf. Deze vaststellingen opgesomd in de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker, zoals blijkt uit onderhavig arrest, niet met valabele argumenten weerlegd.

3.8. Waar verzoeker nog aanhaalt dat niet kan verwacht worden dat hij iedereen in de regio kent, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing geenszins een dergelijke verwachting door het Commissariaat-generaal ten aanzien van verzoeker blijkt, zodat voormelde kritiek niet dienstig is ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

3.9. Uit verzoekers verweer blijkt aldus dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontcrachten. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Aangezien aldus in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing in voldoende mate.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

3.11. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) op artikel 3 van het EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4, § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 van het EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker

geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten dat verzoeker dit feitenrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.12. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

3.13. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en uit wat voorafgaat, heeft verzoeker zijn afkomst niet aannemelijk gemaakt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat wordt dit niet met valabele argumenten door verzoeker betwist.

De Raad merkt op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en naar de veiligheidssituatie in Nangarhar (district Hesarak) in het bijzonder, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van

herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Immers, door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412(c)).

3.14. Verzoekers argumentatie en verwijzing naar informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de veiligheidssituatie in de provincie Nargarhar in het bijzonder, zijn dan ook niet dienstig.

3.15. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van het UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen en er nergens sprake is van een gedwongen repatriëring.

3.16. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.17. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

3.18. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 16) en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 september 2013 de kans kreeg om zijn relaas uiteen te zetten, aanvullende bewijsstukken neer te leggen en zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.19. De opgeworpen schendingen kunnen derhalve niet weerhouden worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.20. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER